

tak že poprvé byli o něm slyšeni všichni vlastně teprve při hlavní.n přelíčení dne 28. března 1929, tedy dávno po uplynutí promlčecí lhůty. Jelikož dále podle obsahu rozsudku i spisů není opory pro předpoklad, že snad obžalovanými nebyla splněna některá z podmínek vytčených pod písm. a) a b) druhého odstavce § 531 tr. zák., že totiž obžalovaní mají posud v rukou prospěch ze svého trestného činu nebo že neposkytnou náhradu škody, tímto jejich trestným činem způsobené, ano ze spisů vychází na jevo, že obžalovaní Čeněk K., Jan M., František St. a Vilém R. vůbec nemají soukromý majetek, z něhož by škodu hradili, jsouce zcela nemajetní, a jelikož je ze spisů patrné, že všichni čtyři obžalovaní jsou až doposud zachovalí, tak že tu je ohledně nich i další předpoklad podle § 531 písm. c) tr. zák., bylo z důvodu čís. 9 písm. b) § 281 tr. ř. odůvodněné zmáteční stížnosti vyhověti, dotýčný odsuzující výrok zrušiti a obžalované pro onen přečin zprostiti.

Čís. 3708.

Majitel baru trestně zodpovídá podle § 45 původcovského zákona, byly-li kapelou jím najatou v jeho podniku hrány chráněné skladby.

K přičitatelnosti činu po stránce subjektivní stačí dolus eventualis, záležející v tom, že pachatel, věda, že v jeho podniku byly hrány skladby chráněné, neučinil žádné opatření, ani nezakázal, by kapelou jím najatou nebyly hrány.

Oprávnění ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudebních k stíhání zásahů do práva původcovského za jeho členy (§ 16 původcov. zákona).

(Rozh. ze dne 19. prosince 1929, Zm II 256/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 6. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 45 původcovského zákona, zrušil napadený rozsudek jako zmátečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Napadený rozsudek nezakládá se na omylu, pokud uznal, že obžalovaného jako majitele baru může stíhati trestní zodpovědnost podle § 45 původcovského zákona, ježto byly kapelou jím najatou v jeho podniku hrány chráněné skladby. Rozsudek vychází též ze správného stanoviska právního, pokud pokládá za postačitelý k přičitatelnosti činu po stránce subjektivní dolus eventualis, zračící se v tom, že pachatel, věda, že v jeho podniku hrány byly skladby chráněné, neučinil žádné opatření, ani nezakázal, by skladby chráněné kapelou jím najatou nebyly hrány. V těchto směrech shodují se právní úvahy soudu první stolice s judikaturou nejvyššího soudu, jak obzvlášť v podobném případě se projevila v rozh. čís. 2813 sb. n. s. a stačí proto na důvody tohoto rozhodnutí odkázati.

Nelze popřít správnost rozsudku ani, pokud uznává aktivní oprávnění ochranného sdružení autorského čl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů hudebních k stíhání zásahů do práva původcovského, ano z předložených listin vysvítá, že skladateli tu v úvahu přicházejícími byl skutečně přenešen na žalující sdružení výkon původcovského práva v mezích vytýčených v § 7 stanov sdružení, podle nichž obzvlášť i sdružení jest oprávněno domáhati se pro své členy ochrany proti jakémukoli porušování jejich původcovských práv. Převod takový jest podle § 16 původ. zák. přípustný a jest proto žalující sdružení oprávněno k vykonávání práv příslušejících autorům podle § 45 pův. zákona.

Naproti tomu však jest přiznati zmateční stížnosti obžalovaného úspěch v tomto směru: Obžalovaný byl uznán vinným, že dne 25. listopadu 1928 uspořádal bezprávné provozování čtyř v rozsudku blíže uvedených chráněných hudebních skladeb. Tento výrok opírá se po stránce objektivní o údaj svědka Václava M-ého, že se při provedené kontrole dne 25. listopadu 1928 tyto skladby skutečně v baru obžalovaného hrály, a po stránce subjektivní o skutečnost, že kontrolor M. zjistiv, že se chráněné skladby v baru hrály, ochranné sdružení o tom zpravil, načež žalující sdružení zaslalo obžalovanému dopis dne 7. listopadu 1928, ve kterém obžalovanému výslovně zapovídá, aby nedovoloval provozování hudebních děl oněch skladatelů, kteří sdružením jsou zastoupeni a chráněni. Právem napadá zmateční stížnost tento výrok zmatkem podle čís. 5 § 281 tr. ř. pro neúplnost, pokud se soud nezabývá hodnotěním celkového obsahu výpovědi svědka Václava M-ého.

Čís. 3709.

Obchodní a průmyslové podniky nejsou oprávněny k obžalobě pro trestné činy proti bezpečnosti cti, nejsouce »korporacemi zákonně uznanými« ve smyslu § 492 tr. zák.

Zcela všeobecná označení nelze ještě pokládati za dostatečné označení uražené osoby, jež má na mysli ustanovení §§ 488, 491 tr. zák. ve slovech »znameními naň připadajícími«. Jest třeba podle okolností případu vždy zkoumati, zda pachatel mířil svým urážlivým projevem na určitý jasně ohraničený kruh osob.

I osoba svou existencí nebo jménem neb osobně pachateli neznámá může jím býti uražena, patří-li k omezenému okruhu osob (zástupců určité firmy), jehož se pachatel chtěl dotknouti.

Povšechný projev jest projevem ubližujícím jednotlivci, když projev má znatelný věcný vztah k osobě jednotlivcově, najmě, vztahuje-li se projev na okruh osob početně poměrně úzký, přesně vytýčený, kde osobnost jednotlivce neustupuje naprosto do pozadí.

Útok na firmu může býti útokem na čest majitelů nebo společníků firmy a jsou jen tyto oprávněni k soukromé obžalobě, nikoliv jejich jménem firma.

Předpokladem rozhodnutí o obžalobě pro urážku na cti jest, by kmetský soud náležitě zkoumal obsah závadné zprávy a by po stránce